

Het vliegtuig won trouwens verdacht weinig hoogte. De deur van de cockpit werd na een tijdje opnieuw opengezet en we werden uitgenodigd om een kijkje te komen nemen. Een voor een, want de piloot wilde ook niet dat het vliegtuig zich met zijn neus naar beneden boorde.

‘Daar aan de rechterkant, op ongeveer vier minuten vliegen, een kleine kudde,’ zei de piloot na een kwartier tegen de jonge blonde copiloot. Die laatste gaf een draai aan het stuur en het toestel zwenkte naar rechts. Ik kon mijn eigen ogen niet geloven.

‘Aan uw rechterzijde kan u binnen ongeveer drie minuten een kudde muskusossen zien, we zullen er zo laag mogelijk overvliegen,’ schalde de intercom. ‘Deze grote zoogdieren komen langs de westkust maar op enkele plaatsen voor. Muskusossen zijn...’ De passagiers juichten toen ze de bruine harige stippen over de toendra zagen rennen. Camera’s flitsten.

Het vliegtuig maakte een bocht naar links en zocht zijn weg over het landschap.

‘Blijven kijken man,’ hoorde ik de piloot tegen de copiloot zeggen, ‘ook de passagiers aan de linkerzijde moeten nog aan hun trekken komen.’ Ik voelde ondanks het ongewone van de tocht toch een lichte verontwaardiging opkomen. Hoe is het mogelijk dat dit kan op een reguliere lijnvlucht, dacht ik. Ze zouden het in Kopenhagen moeten weten!

‘En nu dames en heren, binnen enkele ogenblikken ook aan de linkerzijde, jawel, een nieuwe kudde muskusossen.’ Ik schrok op van de triomfantelijke stem van de piloot. De hilariteit in het vliegtuig steeg ten top.

‘En dames en heren, dit is echt de laatste kans want in de verte zien we reeds het einde van het schiereiland. Om deze dieren nog zuidelijker te zien moeten jullie een andere vlucht nemen.’ De piloot lachte met zijn eigen grapje. Een passagier hing over me om een glimp van de dieren op te vangen door het kleine vliegtuigraam. Ik vond dat het vliegtuig nu zelfs gevaarlijk laag vloog en ik vond de adem van een wildvreemde in mijn nek ook maar niets. Op dat ogenblik begon het toestel verdacht te hobbelen en te schokken.

Ik voelde ondanks het ongewone van de tocht toch een lichte verontwaardiging opkomen. Hoe is het mogelijk dat dit kan op een reguliere lijnvlucht, dacht ik.

‘Beste mensen, zoals u merkt, is het aangewezen dat wij even stabielere luchtlagen opzoeken, gelieve terug op uw plaats te gaan zitten.’ De fasten seat-belt-lampjes sprongen aan en het vliegtuig begon aan een opwaartse klim naar een volgens mij merkkelijk veiliger hoogte. Ik ontspande een beetje en schudde even mijn armen los omdat ik de stressdruk in mijn nek wou verlichten.

Na nog twintig minuten vliegen, landden we veilig op de luchthaven van Kangerlussuaq. De piloot zwaaide ons uit met de woorden: ‘We zijn helaas met enige vertraging gearriveerd. We brachten de vluchtleiding op de hoogte van deze onvoorziene omstandigheid. De aansluiting op internationale vluchten werd verzekerd.’

Ja, Inuit hebben een bijzonder gevoel voor humor.

mei 2020

CAFÉ GAZETTE

Groenland: een eiland van ijs, water, natuur en ook veel humor.

Els Gallin

Een Groenlandse piloot

Ongeveer halfweg de jaren negentig, reisden we verschillende keren naar Groenland. Soms met twee, soms namen we een groepje wandelaars mee. Avonturen en herinneringen in overvloed. Maar eentje in het bijzonder, zullen we nooit vergeten. Het gebeurde echt, ook al geloof je het waarschijnlijk niet.

‘Het weer is vandaag uitzonderlijk rustig,’ schalde de stem van de piloot door de luidsprekers. We waren aan boord gegaan voor een korte lijnvlucht die ons van Ilulissat naar de internationale luchthaven van Kangerlussuaq in het zuiden zou brengen. Vandaar vlogen we door naar Kopenhagen. Nog vol van de trektocht in onherbergzaam gebied en met nu al heimwee in ons hoofd.

‘Jullie hebben de keuze: een gewone vlucht met koffie en thee of een toeristische vlucht met muskusossen. Maar dan weliswaar zonder koffie of thee.’

Er klonk geroezemoes in het vliegtuig. Hadden we het echt goed gehoord?

De enige stewardess aan boord van de Dash-7 van Air Greenland liep door het middenpad naar de cockpit en opende de deur. Ik zat vooraan in het vliegtuig en kon mee naar binnen kijken. Ik hoorde hoe de stewardess lachte. Na wat gegiechel met de piloten kwam ze terug naar buiten en ging streng kijkend in het gangpad staan. Met zo’n typisch ongenaakbare stewardessenblik waarmee normaal gezien de veiligheidsregels worden afgerammeld. Maar niets zou normaal zijn op deze vlucht. Ze richtte zich in alle ernst tot

de passagiers. Het gezelschap bestond hoofdzakelijk uit Deense toeristen en een groepje Belgen waar ik deel van uitmaakte.

‘Wie stemt er voor een klassieke vlucht met koffie en thee?’ Mensen keken elkaar aan. Een beetje ongemakkelijk. Waren we in een grap terecht gekomen? Draaide hier ergens een verborgen camera? Een enkeling aan de andere kant van het gangpad stak zijn arm omhoog, waarschijnlijk een cafeïneverslaafde.

‘Oké, en wie kiest voor de toeristische vlucht?’ Er werd voorzichtig gelachen.

Ze menen het, ze menen het verdorie echt, dat kon

toch niet waar zijn. Ik keek even achterom en zag minstens vijftien handen de lucht ingaan.

‘Dat lijkt me duidelijk.’ De stewardess draaide zich om en opende opnieuw de cockpitdeur. ‘Het wordt op nagenoeg unanieme vraag een toeristische vlucht,’ zei ze in alle ernst.

Het felrode toestel taxiede over de startbaan van de luchthaven van Ilulissat. De piloot verwelkomde de passagiers uitgebreid en begon te vertellen. Zijn stem kraakte een beetje doorheen de luidsprekers maar was verder perfect te begrijpen.

‘Groenland is met zijn meer dan twee miljoen vierkante kilometer het grootste eiland ter wereld.

Maar ook het dunst bevolkte eiland. Er wonen hier maar ongeveer 60 000 mensen. Dat is zoveel als een kleine provinciestad in Europa.

De meeste bewoners zijn Inuit. Dat betekent ‘echte mens’. We worden niet graag Eskimo’s genoemd. We weten zelf niet goed meer waarom. Inuit zijn grote jagers en we hebben een bijzonder gevoel voor humor.’ Daar kon ik me iets bij voorstellen.

De piloot was niet te stoppen. ‘De andere inwoners van Groenland zijn vooral Denen. Groenland is

immers een autonoom deel van het Koninkrijk Denemarken. Ons land is voor meer dan 80 procent bedekt met een ijskap die soms bijna 3 km dik is. Nu toch nog, wat de klimaatopwarming zal teweeg brengen is nog niet helemaal voorspelbaar. We vliegen nu trouwens over de rand van de ijskap. Wie aan de linkerkant zit, kan de ijskap zien. Maar blijft u vooral rustig op uw stoel zitten. Ik wil dit vliegtuig graag horizontaal houden’. De piloot bleef maar tateren en ik hoorde de copiloot luidop lachen vanachter zijn cockpitdeur.